

delse, forstaar man, hvilken halsløs Gerning det maatte være at kritisere denne Emission." Altsaa hver Gang der tildeltes disse smukke Navne, som var en Vennetjeneste værd, Aktier for 10 000 Kr., var det en Foræring paa 19 000 Kr., idet man kunde ombytte de 10 000 Kr. øjeblikkeligt med en kontant Fortjeneste af 19 000 Kr. Det, der staar i denne Betænkning paa dette Punkt, er en utilsloret Sigtelse for at have modtaget Bestikkelse. Et eller andet Sted i Samfundet sidder der Mænd, om hvem dette officielle Dokument siger, at de har modtaget Bestikkelse ved Dannelse af de Ballinske Truster. Jeg spørger: Naar Samfundet har nedsat en Kommission til at undersøge Landmandsbankens Forhold, og denne Kommission aflægger en Beretning, hvori denne Sigtelse findes, er da Samfundet ikke pligtigt at tage Konsekvensen heraf? Til hvad Nytte er ellers denne Kommissionsberetning forelagt, til hvad Nytte udover at opklare de bedrageriske Forhold, der har fundet Sted, og hvoraf nogle har medført Straf, de Forsømmelser i Bankens Ledelse, som har fundet Sted, som har medført Straf? Til hvad Nytte er denne Kommissionsundersøgelse foretaget og Beretning derom forelagt udover dette? Hvad Nytte er det for Samfundet, at 3 Mænd sidder med Kendskab til denne Liste og maaske den Minister, under hvem Kommissionen har sorteret, skønt det ved jeg ikke en Gang. Er det ikke nødvendigt, at Samfundets Organer kender den for at kunne tage Stilling til, om Sigtelsen er rigtig eller ikke, og derefter, hvis Sigtelsen er rigtig, at tage Stilling til dem, den er rettet imod? Man siger — og saadant noget er ogsaa sagt til mig —, at nu er Sagen undersøgt, og dermed har man naaet, hvad man har talsigtet. Nej, der er intet alvorligt naaet, hvis Samfundet ikke tager sine Konsekvenser, hvis man stopper her pludselig paa dette vilkaarlige Sted. Saa vil hele dette store Værk blive et Arnested for ny Mistillid og Tvivl og Mistænkeliggørelse i vort Samfund, thi ud af disse Blade flyver jo det ene Rygte efter det andet om, hvem disse Sigtelser er rettet imod, hvem disse forskellige Kunder, der har nydt Begunstigelser, er. Vi kan ikke lade den være et saadant Arnested for Mistillid og Tvivl og Mistænkeliggørelse i vort Samfund. Vi maa en Gang for alle gøre denne Sag færdig. Hvis man lukker nu for det Saar, man har aabnet, handler man som den Operatør, der aabner for at se ind i Indvoldene og frygtende for Synet skynder sig at sy Saaret til igen, idet han siger, at en Operation er udelukket, og lad os saa

hellere se, om det kan gaa uden. Ja, saa kan der være en Konstitution saa stærk, at den kan absorbere Giftstoffet, men som oftest ender alligevel et saadant Tilfælde med Døden. Lad os derfor ikke behandle denne Sag saadan, for vi ved jo alle sammen, at det danske Folks Hjerter og Organer er sunde. Hvorfor skal vi da frygte for at gøre denne Affære færdig, saadan at den ikke ligger her mere som en Kilde til evig Mistillid og Usikkerhed i vort Samfund, og ogsaa saaledes, at vi ved, at Folk, som har misbrugt Tillid, Folk, som har handlet saadan, som det ikke kan forsvares af den, der skal sidde paa en høj Post, dem har vi fjernet, for at det kan tjene som et advarende Eksempel for Fremtiden? Og endelig fordi det til syvende og sidst ogsaa er en Misforstaaelse, naar man tror, at vi i Sandhed kan arbejde dette Samfund økonomisk op ved Hjælp af Kræfter, mod hvem saadanne Sigtelser som disse er rettet.

Formanden: Er det ærede Medlem nær ved Afslutningen eller ved at være færdig med et Afsnit i sit Foredrag?

Røde: Det kan jeg ikke sige, jeg er; jeg er naturligvis snart ved et nyt Afsnit, men jeg vilde i og for sig, hvis det ikke var umuligt, foretrække at fortsætte og føre min Tale til Ende, hvis Medlemmerne, og den højtærede Formand først og fremmest, vil tillade mig det. Man afviger jo undertiden fra Regelen om Tiden, og jeg vilde gerne afslutte det hele.

Man har brugt det Ord, at vi nu skulde tælle hver vore døde og saarede. Ja, men hvad er det, som saarer og som dræber i dette Forhold? Kun en eneste Ting, Offentligheden. Det er kun Offentligheden, som har medført, at der er efterladt saarede og døde paa Valpladsen. Bag det lukkede Tæppe, hvor Offentligheden ikke er trængt ind, lever jo Mænd, hvis disse Sigtelser og Beretninger er rigtige, som er stillet akkurat som de, hvem Offentligheden har saaret eller dræbt. Derfor siger jeg, at det er nødvendigt at føre dette til Ende. Her er ikke Tale om at trænge ind i private Forhold, ligegyldigt, om man misbilliger eller billiger dem, ligegyldigt, om man betragter dem som noget, der hører med til det nuværende Samfund, eller mener, at det heller ikke burde finde Sted her. Der er kun Tale om at trænge ind i to bestemte Forhold, nemlig en Kredt af særlig begunstigede Kunder, hvis Forhold er saa ekstraordinære som de, der er